

Konseilspræsidents og den højtærede Finansministers Udtalelser synes det at fremgaa, at dette er det samlede Ministeriums Opfattelse, og det gaar jeg selvfølgelig ogsaa ud fra, at det har været. Disse Forhandlinger og i det hele taget de Forhandlinger, som er blevet ført, er selvfølgelig førte med det hele Ministeriums ogsaa med de tre Kontrolministres Billigelse. Men ifølge disse Udtalelser maatte Ministeriet allerede paa det Tidspunkt i alt Fald være klar over, hvorledes Ministeriet vilde tage paa en Tjenestemandsstrejke, derpaa tyder baade den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse om, at en saadan Situation kunde have haft de alvorligste Følger, og den højtærede Finansministers Ord: „Vi frygter ikke, kan jeg forsikre Dem“. Situationen har altsaa været alvorlig, jeg betænker mig ikke paa at sige, at den paa et givet Tidspunkt var yderst alvorlig, derpaa tyder ogsaa de stærke Ord fra den højtærede Finansministers Side under Forhandlingen med Tjenestemændene. Jeg vil derfor slutte med at gentage min Opfordring til den højtærede Konseilspræsident om at fremsætte en Udtalelse, som kan være vejledende saavel for Tjenestemændene som for Rigsdagen med Hensyn til Regeringens Opfattelse af Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Ret til at foretage kollektiv Opsigelse af deres Pladser, og jeg vil selvfølgelig ogsaa gerne vide, hvad Ministeriet havde tænkt sig i Retning af at imødegaa en eventuel kollektiv Opsigelse af Pladserne, hvis en saadan havde foreligget den 1. Oktober. Denne Gang gjorde Tjenestemændene ikke Strejke, men det, som skete, var, hvad man i Fagforeningskredse kalder, at der blev givet Strejkevarsel. Jeg er ikke ganske vis paa, at der ikke kan indtræde en Situation, under hvilken det vil forme sig saaledes, at det ikke bliver ved Strejkevarselet, men at Tjenestemændene virkelig gør fuldt Alvor af at bruge den Ret, som mange tror paa, de har til at gennemføre en kollektiv Masseopsigelse. Mig forekommer det, at overfor dette har Regeringen ikke Lov at tie stille, men den maa gennem en Udtalelse retlede og vejlede Tjenestemændene og Offentligheden. Jeg tror, at det i Statens og i Samfundets egen Interesse ikke vilde være helt af Vejen, om det fra Ministeriets Side blev udtalt, hvorledes dette Ministerium havde tænkt sig at imødegaa en saadan Situation.

Gunnar Fog-Petersen: Der er to Spørgsmaal, om hvilke jeg ønsker at gøre

nogle faa Bemærkninger. Jeg vil først rette en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister vedrørende nogle Forhold indenfor Kadetkorpset. Jeg er blevet gjort bekendt med, at en ung Mand fra Aalborg ved Navn Valdemar Horn Petersen, der havde taget den største Eksamen, idet han havde 21 Points mere end den, der kom som Nr. 2 ved Adgangsprøven til Kadetskolen, har faaet en saadan Behandling paa denne Skole, at han ret hurtigt har maattet træde ud deraf igen. Det hedder i de særlige Bestemmelser for de saakaldte Kvarterchefer, hvortil man benytter ældre Kadetter, at „det er deres Pligt i eet og alt at vejlede deres yngre Kammerater. De maa hverken selv benytte eller tillade andre at benytte de yngre i privat Øjemed, og de skulle i det hele taget nøje skelne imellem, hvad der hører Tjenesten til, og hvad der ikke hører ind under denne o. s. v. . . . De skulle stedse erindre, at kun Chefen har Straffemyndighed, og at de altsaa ikke selv kunne idømme eller tildele nogen som helst Straf“. Disse Bestemmelser er blevet overtraadt paa det groveste i det Tilfælde, jeg her kort skal omtale. Den paagældende unge Mand havde en Kvarterchef Moltke til sin foresatte, og uagtet det altsaa udtrykkeligt erfore skrevet, at denne ikke har nogen som helst Ret til at benytte sin Kammerat — det kaldes hans Kammerat, det vil sige sideordnede — i privat Øjemed, forlangte han dog af denne, at han, naar Kvarterchefen stod op om Morgen, skulde rede et Leje til ham paa Skibskisten, hvor han kunde sove videre, medens Køjerne blev surret op, og uagtet der udtrykkelig fra Officerernes Side, af Chefen, var givet Ordre til, at det yngste Hold ikke maatte surre Køjerne op for de ældre, blev det af Kvarterchefen udtalt, at hvis de ikke — altsaa mod given Ordre — surrede disse Køjer op, skulde de faa Kærligheden at føle — paa den noget ejendommelige Maade, paa hvilken den ytrer sig til Søs. Saa skildres det videre, hvordan Aspiranterne maa staa og gøre almindelig Tjener- og Kammerpigeopvartning for disse Kvarterchefer, og hvorledes de behandles. Denne Kvarterchef, Grev Moltke, har baade med Sabel, Skede, Tamp og Næveslag trakteret sine Kammerater, han har slaet dem i Hovedet med en Potageske og har stillet dem paa ulovlig Vagt — der findes for Resten indenfor Korpset en Tamp, som benævnes „Korpsaanden“, hvormed man tamper disse yngre Kammerater. Han paa lagde sin Kammerat at sælge en brugt Bog, en Roman, for 2 Kr., og da han